

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IX. De Eleêmosynis quas soror Joanna hoc tempore faciebat, uti &
de miraculis, quæ inter hæc contigerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

ceū à Divina manu profecta excipere.

Ita omnino ac in omnibus habuit sese, gessitque vera Christi sponsa Soror Ioanna. In propria quidem persona se mortificavit, dum tam acres tamque acerbās à se ipsa pœnas exigeret, ut iam vidimus. Aliena vero manu mortificata est, dum partim viri sui immanitate, praelongum perpeffa est Martyrium, partim malignorum spirituum savitiā horrendis ac infernalibus pœnis ac doloribus excruciatā fuit, uti iam vidimus & adhuc visuri sumus. Terrificis denique illis etiam mortificationibus, quibus eam spirituales eius Patres exercebant atque probabant, sese omni demissione subiecit. Itā ergo Soror IOANNA variis modis in fornace castigationum atque adversitatum velut aurum pretiosissimum probata & purgata resplenduit.

CAPVT IX.

De Eleēmosynis quas Soror IOANNA hoc tempore faciebat, uti & de miraculis, quæ inter hæc contigerunt.

Tertullianus in quarto suo adversus Marcionem libro c. 14. pluribus sacra Scripturæ locis probat, quod propensio ad subveniendum pauperibus, sit affectio, Domino DEO propria & connatu-

ralis, quodque cum in terras Divinæ ipsius maiestas venisset, eandem luculenter demonstraverit & exhibuerit, quando semper pauperes dilexit, necessitate quapiam pressis opem tulit, viduas defendit, pupillos protexit, omnibusque solatium impertivit, itā ut ex hoc in cognitionem venire liceat, eam benigritatem, atque in beneficentiam Eleēmosynasque propensionem ortum ducere à fonte miserationum Christo Redemptore nostro. Hoc è fonte praelarge, imò superaffluenter intimæ charitatis latices potavit Soror Ioanna quam nusquam non in pauperes exeruit. Et reverā quantumlibet hæc virtus ab infantiā cum ea creverit, nihilo sequius tamen Dominus DEUS eam in illa sequenti ratione ac modo admodum auxit.

Initio sui coniugii, dum quadam vice domum ingreditur, adstitit ad fores mendicus elegantis formæ, petiitque divini amoris intuitu eleēmosynam ab ea. Ioanna præ nimio timore viri pro tunc consistere, seve tantisper detinere haud ausa fuit, sed viam suam pergebat neglecto neque eleēmosynā dato paupere: "qui ad eam inquit: Ah quam cæcata es tu, quare quidem non vides nec adverti, quod DEUS te invisurus adveniat! scio sane, si quinq; vulnera, quæ corpore gero, aspectabiliter cerneret, me sine stipe haudquaquam te dimissuram. Atque his pauper ille visui se illius subduxit. Ancilla verò eius tota conster-

Propensio
sus in be-
neficientia a-
nimus
Divinum
quid.

Timore
mariti
Ioanna
Christum
stypem
varentem
negligit.

consternata, rubore suffusa, atque abstracta remansit. Nihilominus tamen eo tempore IOANNA eum non agnovit, neque verborum illius vim affecuta fuit, nisi post longum tempus, dum post sacram Synaxim orationi insisteret, & Dominus eodem vestitu ac forma ei se visendum præberet, diceretque: Agnosce me? IOANNA respondit: Domine, ex operationibus effectibusque, quos anima mea percipit, cognosco te DEUM meum, Creatorem meum, Redemptorem meum, IESUM meum & omne bonum meum esse. Bene est ait Dominus iterum, age, dic mihi nunc; cur igitur mihi quandoque eleemosynam negasti, dum eam abs te peterem? An nescis, quod quicquid pauperibus tribuitur, mihi donetur, & quod eis negatur, negetur pariter ipsimet mihi? Ita ne te ingratam mihi exhibes? Vide nunc quantum ego in te liberatus sim, dum tibi indulgeo omnia, quæ à me postulas. Nihil ego tibi nego, & tu mihi eleemosynam negas, quam semel à te petivi? O utinam verborum istorum Echo, percussâ voce in Saxeis durisque divitum Evelionum resonaret cordibus, qui cum omnia bona sua à DEO acceperint, eidem tamen in suis pauperibus stipem nullam largiri volunt! At verò in pectore Sponsæ suæ IOANNÆ usque adeo insonuere, ut in solo eorum auditu præ intimo dolore propemodum extra se fieret, & indubie morti succubisset, ni spiritualis eius Pater eam confortasset. Ubi ad pedes eius

provoluta causamque dolorum suorum eidem plurimis cum lacrymis exposuit, solabatur eam, animumque corroboravit, dicendo, Divino numini optime cognitum, ea in re culpæ affinem illam non esse, cum solo mariti metu nihil ei stipis porrexerit. Quærimonia porro eius questus amoris; & dilectionis potius, quàm iræ atque contemptus indicium. Esset modò quieta, & secunda, certa quæ DEUS amantem se illi magis quam aversum exhibeat.

Hic IOANNA tranquillitatem induxit animo & conquievit, quippe quæ verba spiritualis sui Moderatoris haud alio honore ac veneratione suscipere, quam si essent verba ipsiusmet DEI, prout id etiam spirituali filię apprime convenit. Ab eo tempore non itabat solum ad Nosodochiam infirmos invisendi gratiâ, sed & ad publicos carceres ad captivos, & distribuebat unicuique secundum cuiuslibet necessitatem, & suam possibilitatem, ut taceatur magna liberalitas, quam domi suæ omni tempore in pauperes exercebat. Si pauperem in platea conspexisset, neque pecunia suppeteret ad subveniendum eius necessitati, cor illi propemodum rumpebatur præ intima compassione; se vocabat eum ad partem, exuensque se vestimento, pauperem illo convestiebat. Frequenter accidit; imò ferè quotidie, ut domum rediret, iam sine calceis, modo sine palliolo, modo spoliata veste imò prodegebat in pauperes omnia. Nihil siquidem est possibile, ut talis

*Ioannæ
benefi-
centia.*

*Quod ei
Dominus
expressit.*

*Ingenti
& lethali
ferè illius
dolore.*

*vestimen-
tis cal-
ceisque se
ipsam
spoliat, ut
vestiat
pauperem.*

lis in miseros profusus homo à miserendo ac beneficiendo desistat, quam ut sol sui luminis radiorum, que suorum beneficia subtrahat mortalibus. Magdalena de Arce ancilla eius, quæ fida ei socia magis quam ancilla fuerat, mirabatur quidem impense tam eximiam excelsumque charitatem, quando eam ita malè testam revertentem videbat. Nihilominus minus verbis Dominam suam objurgabat dicens: Fieri potest, Domina, ut sat tibi non sit, tuæ domi pauperibus omnia largiri, sed ut etiam ultra hoc calceos ac vestimenta eis tribuas, quibus tamen ipsa indiges? Revera hæc est norma atque modum excedens & non ferenda profusio. Nihilominus emendes, Domino meo denunciandum est. At verò ancilla Christi mansuetissime illi respondit; tace modo Magdalena, neque committas, ut talia toto vitæ loquaris tempore. Adeone tu pusillo es animo, nec metuis, ne defectum penuriamque ipsi sustineamus, dum DEO reddimus id, quod nobis ante munifice contulit? An te latet exemplum illud viduæ, quæ demodica illa farinula, quam in victui suo necessariam reliquam adhuc habuerat, (3. Reg. 17. v. 13. Ambr. l. 1. de Abrah. c. 5.) Eliæ Prophetæ parvulum subcinereum panem fecerat, quodque eius rei causa farina in domo eius nunquam defecerit? Fide iam & certa esto, idem prorsus nobis eventurum.

*Ioanna
prophetat
farinam
in domo
sua non
defecturam.*

Evenit enim verò iuxta verbum eius, quod prophetaverat. Erant simul in domo penes Ioannam ac

maritum eius duæ ancillæ, & quandoque etiam famulus. Quotidie etiam pauperibus in domo eius panis super panem erogabatur. Ad hæc in Urbe Burgo, Monasteriis sancti Stephani, sancti Francisci, & PP. Discalceatis, cuiusvis eorum quadrans unus quod hebdomadis tribuebatur, ut aliæ innumeræ taceantur Eleemosynæ, quas Hospitalibus carceribusque largiebatur. Cum certo pondere ac modo triticæ farinae, trium quatuorve majorum modiorum. Erat nihilominus Ioannæ penus toto anno à farina bene instructa, ita ut licet communiter bis in hebdomada eius famula Magdalena panes pinferet, abiretque ad farinam tollendam, semper tamen illam valde auctam, & nunquam diminutam reperiret, quod illa merito stupebat ac demirabatur, Divinumque hoc prodigium charitatis, Dominæ suæ meritis adscribebat. Admirabatur pariter & Matthias Ortizius, quod virtus Altissimi in manibus coniugis suæ tantum miraculum operaretur. Erant Ioannæ manus velut fertilis ager; sed ager, qui panem proferret; tamque frugifera tellus, quæ plus quam centuplum pro uno redderet. Manus quoque eius Christi manibus haud erant ab similes. Divus quippe Basilus ait (Orat. 33.) Cum Christus Dominus quinque panibus, quinque hominum millia pavisset, quod panes isti non sudore ac labore agricolæ ex spicis granisque collecti fuerint, sed quod in potentissimis Christi manibus, velut in fertili panesque producente terra, citra ullum laborem floruerint

*Et ita
venit.*

*Cum stu-
pore ma-
riti atque
ancillæ.*

*Floret
& angus-
cit in ma-
nibus po-
rum E-
leemosy-
na.*

floruerint, seque miraculo multipli-
cârint. Ita etiam in Sponsæ suæ Ioan-
næ manibus, operatione Christi, pa-
nes veluti floruerunt, ac sese multipli-
cavere.

Non isto solummodò miraculo
declaravit Christus Dominus quan-
topere grata acceptaque illi esset
Sponsæ suæ Eleëmofyna, sed aliis e-
tiam pluribus admirandis eventibus.
Sor. Ioanna & Matthias Ortiz ma-
ritus eius consueverunt singulis an-
nis Dominica Palmarum duodecim
pauperes pascere, & frequenter acci-
dit, ut antecedente vespere penitus
nihil haberet. Sequenti verò die
ignara unde, qui, aut à quo, talem ap-
paratum rerum reperit, ut non modo
pauperes abundanter reficeret, sed
& iidem reliquias & analecta mensæ
secum asportarent. Quadam vice,
eodem die, dum suos duodecim pau-
peres conquirere sollicitè, percipiebat
interius in anima vocem Domini si-
bi dicentem; *ut vadat ad portam Ci-
vitatis, quæ dicitur de las Carzetas,*
ibi reperturam quendam miserum,
*ægri egenumque hominem. Con-
cita illuc festinat, imò amoris alis*
propemodum volat; reperitque
quendam liberali forma decoraque
facie juvenem Angelum referen-
tem. Porro caput ei erat saucium,
corpusque adeo fractum ac debile,
ut non multum differre à Cadavere
videretur. Ioanna in tali statu forma-
que conspecto homine, præintima
commiseratione cor emovebatur,
valdeque blande eum compellans,
ait: Bone amice, visne crastino ad
prandendum in meam domum ve-
nire? Respondit æger; Domina,

ego quidem valde libenter eo veni-
rem, sed pedibus consistere nequeo;
atque nisi deporter, nusquam pro-
gredi valeo. Ne sollicitus ideo sis,
respondit iterum famula Christi
Ioanna; nos bene te deferemus.
Postero die adest Ioanna cum sua
Magdalena, ambæque deportant æ-
grotum illum in domum, mensam
sternunt, ac duodecim usitato more
pauperes accumbunt. Ioanna porro
intimo animæ suæ gaudio iis mini-
strabat; dies quippe illi erant ei nup-
tiales, geniales ac velut solennes fe-
riæ Paschales. Inter omnes tamen
pauperes hospites eius, nemo alius
erat, qui JOANNÆ ocu-
los corque ita rapuerit, atque An-
gelicus ille adolescens, quem ipsa
portaverat. Undique illum summo
inspiciebat studio, atq; ipso in aspe-
ctu anima eius sancta voluptate at-
que gaudio ita replebatur, ac si è
corporis ergastulo exilire gestiret.
Convivio peracto pedes omnium
deosculabatur, & cum paupere illo
juvene reversa est ad locum, in quo
eum repererat. Præterlapso tempo-
re aliquanto, dum suo in sacrariolo
esset, sanctæque Catholica Ecclesia
festum primi celebraret miraculi,
quod in Cana Galileæ Christus pa-
travit, dum nimirum aquam in vi-
num convertit; fuerat rapta in spiri-
tu, viditque interioribus oculis men-
sam valde splendidam. Christus
cum Sanctissima Matre sua aliisque
invitatis conviviis mensæ accubere,
viditque Ioanna inter alios etiam
antedictum juvenem, & cognovit
quod Ioannes Evangelista esset, qui
oculos suos amicaliter in eam con-

Egena
pridè,
postridè
abundans
in benefi-
centiam
Divinitus
efficitur
Ioanna.

Ioannem
Evange-
listam
convivio
excipit
Ioanna.

iecit & ait: Ioanna nostine me? Vide quam magni ponderat Divina Majestas eleemosynam, quæ amore eius datur pauperibus. Perge largire deo. Istud, quod pauperibus tribuis in terris, totum tibi ille perenni gloria rependet, refundetque in Cælis.

Factum hoc perquam est amabile & affectuosum, ac sequens aliquanto etiam affectuosius. Dum quandoq; à Cænobio de la Vitoria domum regrederetur, non procul à præfato monasterio offendit gravem quandam honestumque pauperem. Vestitus is erat longâ talarique tunicâ, facies illi tota erat decora; statura corporis recta & undique absoluta, gestus moreq; compositi & graves. Appropinquantem joannam salutat "ille ac inquit: Benedictum sit dulcissimum nomen JESU. In æternum, addit famula DEI Ioanna. Amica, ait porro pauper, largire mihi DEI amore lintea aliqua. Nam licet me hic ita videas, multis tamen scateo vulneribus, atque ita sum egenus, ut ne tegmen telæ mihi suppetat, quo me extergere & obligare queam. Bone amice, respondit Ioanna, non mihi sunt hic ad manum; sed veni mecum & domi ea tibi tribuam. Non ita reponit rursum pauper; vade & huc ea mihi defer; hoc loci te redeuntem ego te operiar. Abiit Ioanna & ocysimè cum linteis revertitur: Prius tamen quàm ab ea pauper illa acciperet, spirituale orsus est cum ea colloquium, atq; adeo sublimiter de DEO disseruit, ut fidelissima eius ancilla, amabilia eius verba plurimum miraretur. Ad hæc lumine oculorum eius capta

*Christo,
ipfi telarum
segrimentum
largitur.*

extra se rapiebatur, flammaque Divini amoris absumebatur, ut cerei ardentis flamma culex, potissimum verò postquam pauper ille suas manus expandit, vulneraque earum ostendit, ex oculis eius evanuit. Ab hoc viso remansit nihilominus Ioanna non modice consternata, timide recogitans, potuisse hoc totum illusionem & fraudem Diaboli fuisse. Sed paulò post optatam illi DEUS animæ pacem restituit. Ut primum enim domum reversa, Oratorium suum subiit, apparuit illi Divina Majestas, aitque amabilissimè ad eam: Filia mea, ego sum, ne timeas. Ego quoque sum ille, qui abs te lintea illa expetii, non verò Dæmon. Nam ille nequitulum charitatis opus videre. Ego autem, qui magnus pauperum sum amator, venio ad agendas tibi gratias pro beneficiis, quæ illis exhibes, & ego magnifico. Hoc si divites opum incubi profunde in pectus demitterent, profectò frigidum cor eorum in amorem pauperum exardesceret, ac profusius liberaliusque in Eleemosynas redderetur.

Plura eiuscemodi admiranda possemus eventa recensere. Ut verò ætati Ioannæ etiam virtutes coaptemus, quædam hic præteribimus, postmodum suo loco de eis tractaturi. Quædam dico: ob eorum siquidem multitudinē referre singula est impossibile. Jam ante diximus, quemadmodum Christus corporali ac visibili specie sponsam suam Ioannam comitari consueverit, atque uti amicus cum illa agere & conversari, dum illa valetudinaria obiret, ægrosque inviseret

*Qui ei
anxiè ap-
paret &
gratias
pro bene-
ficio agit.*

inviseret ac eleemosynam eisdem largiretur. Fiebat id similiter, quando in carceribus vinctos visitabat, eisque opitulabatur, pari quippe modo tunc propriis suis oculis, divinam Majestatem tunicâ vestitam compedibus catenisque onustam conspexit. Qualiter quoque per tales apparitiones lacrymis tota difflebat, & captivi ipsi dum Ioannam ita plorantem viderent, cum ea præ commiseratione lacrymabantur. Sciendum porro etiam est, quod Sor. Ioanna quando die palmarum præfatos duodecim pauperes pavit, solita etiam fuerit Christum Dominum cum Sanctissima sua Matre atque Apostolis in omnibus invitare. Comparuit etiam Christus; cæterique omnes invitati convivæ cælo in domû eius convenere convivioque interfuerunt. Christus porro mensæ atque dapibus benedictionem impertivit, nostra verò Sor. Ioanna tunc Martha pariter erat ac Maria. Resiciebat uti Martha Christum in suis 12. egenis fratribus, ut Maria verò erat anima eius, quæ à Christo supernaturalibus cælestibusque escis opipare dapfili-terque pascebatur. Hic impletum est, quod Ericus ait ferm. de Euchar. Quod scilicet cum se finit Christus ab homine ad convivium invitari, aliud non sit, quam eum obstringere, ut eos vicissim ad cælestes delicias ac voluptates invitet.

CAPUT X.

De Sor. Ioanna bene ordinata charitate, quemadmodum videlicet, per exteriorem curam corporis, curam gerebat salutis animarum.

Non immerito in Cant. Cantic. Sponsa DEI gloriatur, quod in ea Sponsus suus ordinasset charitatem. Hic rectus ordo charitatis requirit iuxta doctrinam Divi Bern. ferm. 50. ut primo amor DEI ubique primas teneat. Secundo, ut maius minori, præstantius viliori, cælestia videlicet terrenis, bonaque animæ bonis corporis anteferantur. Hac methodo Christus Dominus noster in hac Sponsa sua perfectam ordinavit charitatem. Notum perspectumque est omnibus, quam illa intense atque ardentius ab infantia sua Deum dilexerit, quantisque spatiis dilectionem hanc Divinam humanæ anteposuerit. Apud homines quoque nunquam, non quod esset præstantius, videlicet salutem animæ, corporis commodo salutique prætulit. Qui tantâ usquam curâ sicuti JOANNA necessitates corporis cordi sibi sumpsit, is certe maiore cura intendit necessitatibus animæ; quæ quidem in ea tanta fuit, ut verbis Seraphicus illius amor explicari nequeat: tam sublime sese is extulit, ut cum Sancto Paulo Apostolo dicere posset. (2. Corint. 11. v. 29.) Quis infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror? Quod tantundem est ac si diceret; quis infirmatur culpæ ac peccati reatu, ut ego non infirmer compassionem animæ? Quis scandalum patitur, aut quis in perfectionem delinquit, ut ego penâ amoris non ardeam & urar? Zelus iste, quem gerebat pro salute ac

*In chari-
tatis ope-
ribus
preferenda est
corporalia
anima.*

*Ioanna
zelus sa-
lutis ani-
marum
modum
nescit.*

P 3 beatitu-